

اول ماه مه نقطه عطفی در پیکار کارگری

۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۳؛ اول ماه مه امسال دستاوردهای بسیار ارزنده ای برای کارگران ایران به ارمغان آورد. خم شدن بر این دستاوردها و اخذ درس های ضروری برای برداشتن گام های آتی ضروری و حیاتی است.

کارگران ایران در تجمعات متعددی بین روزهای ۸-۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۳ مسایل خود را به بحث و گفتگو گذاشته و مطالبات خود را به گوش تمام مردم ایران و جهان رساندند. سمینار تالار شریعتی دانشکده علوم اجتماعی (آوای کار)؛ مراسم تالار یاقوت (هیئت مؤسس سندیکاها و انجمن های صنفی)؛ میزگرد فرهنگسرای بهمن تهران (انجمن حمایتی کارگران)؛ مراسم فعالین فلز کار میکانیک؛ مراسم دولتی میدان بهارستان؛ سیر گلگشت در منطقه خور واقع در جاده چالوس؛ و مراسم اول ماه مه جاده مخصوص کرج (شورای کارگران برگزار کننده مراسم اول ماه مه - تهران- رشت- سقز- بوکان- مریوان- باته)؛ بخش های اصلی تجمعات کارگری اول ماه مه را تشکیل داد.

امسال؛ حضور هیئت کنفدراسیون اتحادیه های آزاد بین المللی کارگری در تهران و ملاقات محمود صالحی و محسن حکیمی با آن هیئت، در ۱۰ اردیبهشت ۱۳۸۳، که متعاقباً منجر به دستگیری این دو تن (و ۵ تن دیگر از فعالین جنبش کارگری) در اول ماه مه در سقز شد؛ از اهمیت ویژه ای برخوردار بود. گرچه این فعالین زیر فشارهای بین المللی با وثیقه آزاد گشته و به زودی محاکمه خواهند شد؛ اما آزادی آنها خود یک پیروزی مهم برای تمام کارگران ایران بود. این پیروزی در جدال بین کار و سرمایه؛ نشانگر آغاز تغییر تناسب قوا به نفع کارگران؛ است. این نخستین دستاورد اول ماه مه بود.

علاوه بر این؛ دستاورد سیاسی مهمی در اول ماه مه امسال نیز نصیب کارگران گشت. آنهم در راستای تأیید مطالبات محوری کارگری بود. گرچه تمام قطعنامه ها تصویب شده در مراسم و تجمعات داری نکات پر اهمیتی بودند؛ اما قطعنامه تصویب شده در مراسم جاده مخصوص کرج؛ نکات برجسته ای در برداشت که می تواند مورد استفاده سایر کارگران نیز قرار گیرد.

یکی از مسایل محوری کارگران در اوضاع کنونی؛ مقابله با اخراج ها و بیکارسازی ها است. زیرا آمار دولتی از وجود بیش از ۳ میلیون بیکار در ایران خبر می دهد و این غیر از ۷۰۰ هزار تن نیروی کار جدید است که هر ساله وارد بازار می شوند و بخش بزرگ از آنان شغل پیدا نمی کنند. نرخ بیکاری حداقل ۱۷ درصد است. تشدید تورم و بیکاری روش معمول سرمایه داران برای رفع بحران اقتصادی است. نتیجه ازدیاد تورم نیز بالا رفتن قیمت ها است. از اینرو یافتن راه حل کارگری برای مقابله با صاحبان سرمایه و دولت سرمایه داری؛ مهم است. در پیوند با این نکته به بررسی ۲ بند قطعنامه پرداخته می شود:

در بند ۱۱ قطعنامه چنین آمده است: ".... ما خواهان ممنوعیت اخراج ها و بازگشت فوری کارگران بیکار بر سر کارشان هستیم..." و در بند ۹: "ما کارگران خواهان کاهش ساعات کار برای تامین اوقات فراغت در قالب دوروز تعطیل متوالی در هفته و احتساب ساعت ناهار جزو ساعات کار هستیم. ضمن آن که کاهش ساعات کار موجب بازگشت کارگران بیکار به سرکار می شود." (تأکید از نویسنده).

به سخن دیگر این بندهای قطعنامه ضمن طرح درخواست توقف اخراج ها و "بازگشت فوری کارگران بیکار بر سر کارشان"، همچنان به راه حل این مطالبه نیز اشاره می کنند؛ که کارگران بیکار را در صورتی می توان بر سر کار برگرداند که مبارزه پیرامون "کاهش ساعات کار" صورت گیرد.

به عبارت دیگر درخواست کارگران از دولت اینست که به جای اخراج کارگران، زمان کار کارگران را در هر کارخانه بکاهد و برای پر کردن آن زمان از کارگرانی که قرار است اخراج گردند؛ استفاده کند. البته با حفظ حقوق کامل به کارگران شاغل.

در واقع شعار کارگران اینست:

- اخراج کارگران موقوف گردد!
- کار موجود بدون کسری حقوق میان کارگران تقسیم گردد!

کاهش متناسب ساعات کار، همراه با پرداخت حقوق کامل به کارگران، تنها راه اساسی مقابله با بیکاری اجباری است.

تلاش پیرامون این درخواست منجر به تقویت موقعیت کارگران در مبارزه بین کار و سرمایه می گردد.

رضا مهدوی
۲ خرداد ۱۳۸۳